

DE REIS NAAR BIC IN PARIJS

Ik had mijn reis gepland en Chanel laten weten dat ik over drie weken in Parijs zou aankomen.

Behalve dat ene stukje informatie te delen bleef ze discreet en gereserveerd, een typisch Franse vrouw. Verder vroeg ze niets.

Het moment van mijn vertrek volgde een heel precieze logica.

Ik zou mijn maandelijkse pensioen van 351 euro ontvangen, en met dat geld zou ik kunnen vertrekken. De echte vraag was niet of ik kon gaan, maar hoe.

Ik belde een vriend van me die regelmatig internationale vrachtwagens reed, en we spraken af dat hij me een lift zou geven.

Voordat ik toezegde, moest ik echter weten wat hij vervoerde. Als de oplegger toevallig met vee was geladen, zou ik met de stank moeten leven.

Moeder Gillette was op één punt nooit flexibel tegenover haar kinderen: het probleem zit nooit in het hoofd; het bestaat alleen in de daden die oplossingen scheppen.

Voor het onderdak had ik een gedeelde kamer gevonden net buiten de stad. Die kostte twaalf euro per dag.

De plek lag vlak bij de laatste halte van de metrolijn, en het vervoer naar de stad zou maar drie euro per dag kosten.

Mijn verblijf zou niet langer dan drie dagen duren, niet uit keuze maar door planning.

Tegen de tijd dat mijn vriend de vrachtwagenchauffeur zijn levering in Brussel had afgerond, zou ik al klaar zijn voor de terugreis, en deze keer zou ik me geen zorgen maken over wat hij toevallig vervoerde.

Eindelijk brak de dag van vertrek aan.

Om twee uur ’s nachts vroeg mijn vrouw waar ik heen ging.

Ze zag me daar staan met een trolleykoffer, in gewone kleren.

Ik vertelde haar dat ik de kans had gekregen een werkgerelateerde bijeenkomst bij te wonen, al had ik geen idee welke functie mij zou kunnen worden aangeboden.

Ik verwachtte dat, gezien mijn kwalificaties, de hoogste beschikbare functie waarschijnlijk die van magazijnmedewerker zou zijn.

Ik zou niets kiezen. Ik zou het gewoon aannemen als het me beviel.

Eugenio had de vrachtwagen geparkeerd bij het begin van de weg naar mijn huis.

Zodra ik bij hem was, was mijn eerste zorg te ontdekken wat hij vervoerde.

Je zult het niet geloven. De oplegger vervoerde plastic voor BIC België, waar het zou worden gebruikt om pennen te maken.

Ahahahah.

Tijdens de reis van tweeëndertig uur van Reggio Calabria naar Parijs stopten we alleen bij wegrestaurants langs de snelweg om te tanken, te eten en naar de wc te gaan.

Intussen bleef Eugenio de tachograafpapieren verwisselen. Elke keer dat hij dat deed, verscheen er een andere chauffeursnaam op de documenten. Het was altijd Eugenio die achter het stuur zat. Toch registreerde het systeem zes verschillende chauffeurs.

Dat alleen al was genoeg om te begrijpen dat ik me in een systeem bevond dat niet goed werkte, en dat dit de enige oplossing was die mensen hadden gevonden om kosten te besparen.

Uiteindelijk bereikten we de buitenwijken van Parijs.

Eugenio zette me af bij een metrostation, hetzelfde station dat ik terug zou moeten vinden wanneer het tijd was om naar huis te gaan.

Hij vroeg me waar ik heen ging.

Ik antwoordde: “Ik ga een paar vrouwen ontmoeten.”

Hij keek me aan en zei: “De macht van seks.”

Ferdinando